

jeho zrušení, chtěli-li předejít i dalším důsledkům své povinnosti co do schovacího poplatku. Ježto tak neučinili, bylo jim právem uloženo zaplatiti náklady spojené s prozatímním opatřením do dne 16. ledna 1925, kdy byli odpůrci navrhuující strany zpraveni o zrušení tohoto opatření.

Čís. 5501.

Pozemková reforma.

Bylo-li navrženo omezení exekuce až do vydání nového rozhodnutí Státního pozemkového úřadu o nároku exekuta na ponechání zabraných pozemků podle §u 20 příděl. zák., jde o odložení exekuce ve smyslu §u 42 ex. ř. (čís. 1 nebo 5).

(Rozh. ze dne 1. prosince 1925, R I 877/25.)

Návrhu státního pozemkového úřadu na vyklizení a předání zabraných nemovitostí s o u d p r v é s t o l i c e vyhověl, r e k u r s n í s o u d návrh zamítl.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu a uvedl v otázce, o niž tu jde, v

d ů v o d e h:

Když dle návrhu šlo o omezení exekuce až do vydání nového rozhodnutí Státního pozemkového úřadu o nároku exekuta na ponechání sporných pozemků dle §u 20 příd. zák., šlo v pravém slova smyslu jen o odložení exekuce ve smyslu §u 42 ex. ř. až do právoplatného rozhodnutí věci. Nehodí se sice žádné z čísel tohoto §u na případ ten doslova, protože exekuční řád s ním nepočítal a počítati nemohl, nemaje tušení o příští pozemkové reformě, ale je mu nejbližším případ čís. 1, jenž jedná o odložení exekuce z důvodu žaloby o bezúčinnost exekučního titulu a liší se od tohoto případu jen potud, že předpokládá žalobu o bezúčinnost titulu, v tomto případě však se bezúčinnost neuplatňuje žalobou, nýbrž vnesením nároku na vyloučení, propuštění nebo ponechání pozemku v exekuci vzatého a řízením o něm předepsaným, při čemž konečné rozhodnutí, dáno-li nároku místo, činí exekuční titul, t. j. výpověď, z práva samého (ipso jure), bezúčinným. Ostatně možno případ připodobniti i případu čís. 5, jenž dopouští odložiti exekuci na žalobu oposiční, že totiž po vydání exekučního titulu nastaly okolnosti nárok vymáhaný rušící nebo stavící, neboť vyloučení, nebo propuštění nebo ponechání jest takovou vymáhaný nárok Státního pozemkového úřadu rušící skutečností a, jakmile se tedy žádost o ně podá, což se ovšem neděje žalobou (a v tom je jediný rozdíl), je tomu podobně, jakoby podána byla oposiční žaloba. Arci nevádí, že v tomto případě místo odložení žádáno, a pak povoleno bylo omezení, tož zrušení exekuce, neboť ten rozdíl má význam na př. při exekuci zabavením neb zřízením zástavního práva, kde jeden věřitel druhému může předejít, nikoli však zde, kde Státní pozemkový úřad žádné konkurence nemá a někdo ho mezi tím, co exekuce trvá ve stavu zrušenosti, předejít nemůže, takže

zrušení exekuce, při němž posud provedené exekuční úkony se ničí, nemá tu silnějšího významu a nepříznivějšího pro věřitele účinku, než odložení, při němž arci posud provedené exekuční úkony zůstávají v platnosti.

Čís. 5502.

Pozemková reforma.

Výpověď nájmcům, již nejsou osobami hospodařícími, jest posuzovati jako výpověď z nájmu ve lhůtách §u 560 čís. 2 a 3 c. ř. s. a nespadá pod § 12 náhr. zák.

(Rozh. ze dne 1. prosince 1925, R I 974/25.)

Soud první stolice doručil výpověď Státního pozemkového úřadu vlastníku zabraného majetku. Rekursní soud ku stížnosti vlastníka napadené usnesení potvrdil. Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu vlastníka.

Důvody:

Stěžovatel uplatňuje, že na vypovězených parcelách stojí domy, v nichž bydlí nájemníci, a že tedy výpověď, která má býti dána osobě hospodařící, měla dána býti nájemníkům, které za hospodařící osoby pokládá dlužno, a nikoli jemu, jenž je vlastníkem. Tyto důvody jsou bezpředmětny, neboť zákon rozeznává nájemce a pachtýře hospodářských jednotek jako statků, dvorů a pod., které ovšem pokládá za osoby hospodařící a nařizuje, že má výpověď z hospodaření dána býti jim (§ 18 a) a § 12 náhr. zák.), a nájemce ostatní, zejména tedy nájemce bytu (§ 21 téhož zák.), u kterých nemluví o výpovědi z hospodaření, nýbrž o výpovědi prostě, mysle zřetelně, jak odstavec druhý §u tohoto (21) naznačuje, na výpověď z nájmu ve lhůtách §u 560 čís. 2 a 3 c. ř. s. Výpověď těmto nájmcům není tedy výpovědi z hospodaření a nespadá pod § 12 náhr. zák., jak zřetelně plyne jak z povahy věci samé, tak i z uspořádání látky v zákoně, jenž nejprv vyřídil otázku výpovědi osobě hospodařící (§ 12—19) a stížnosti osoby hospodařící proti ní (§ 20) a pak teprv jedná o výpovědi nájmcům, kteří nejsou osobami hospodařícími (§ 21) a liší tuto od oné i v § 24, vyjímaje ji z vyhlášení na soudní desce a v úředním listě. Příklad to osvětlí. Kdyby nájemce měl na př. najatý zámek s parkem, jehož jednotlivé byty podpronajímá stranám na letní pobyt, jest nájemce takový osobou hospodařící v §u 18 a) pod jménem nájemce hospodářské jednotky myšlenou, pakli opravdu zámek je samostatnou hospodářskou jednotkou a přísluší mu výpověď dle § 12, kdežto nájemci bytů obdrží výpověď jen dle § 21. Jestliže však majitel zámku nebo, jako v tomto případě, domu sám pronajímá byty v něm jednotlivým stranám, jest hospodařící osobou on sám a výpověď z hospodaření musí čeliti proti němu. Jak se Státní pozemkový úřad vypořádá s nájemníky, do toho vlastníku nic není, věci Státního pozemkového úřadu je, by se postaral o to, by svého